

NOVÉ *Začiatky*

Vitajte
v Green Valley

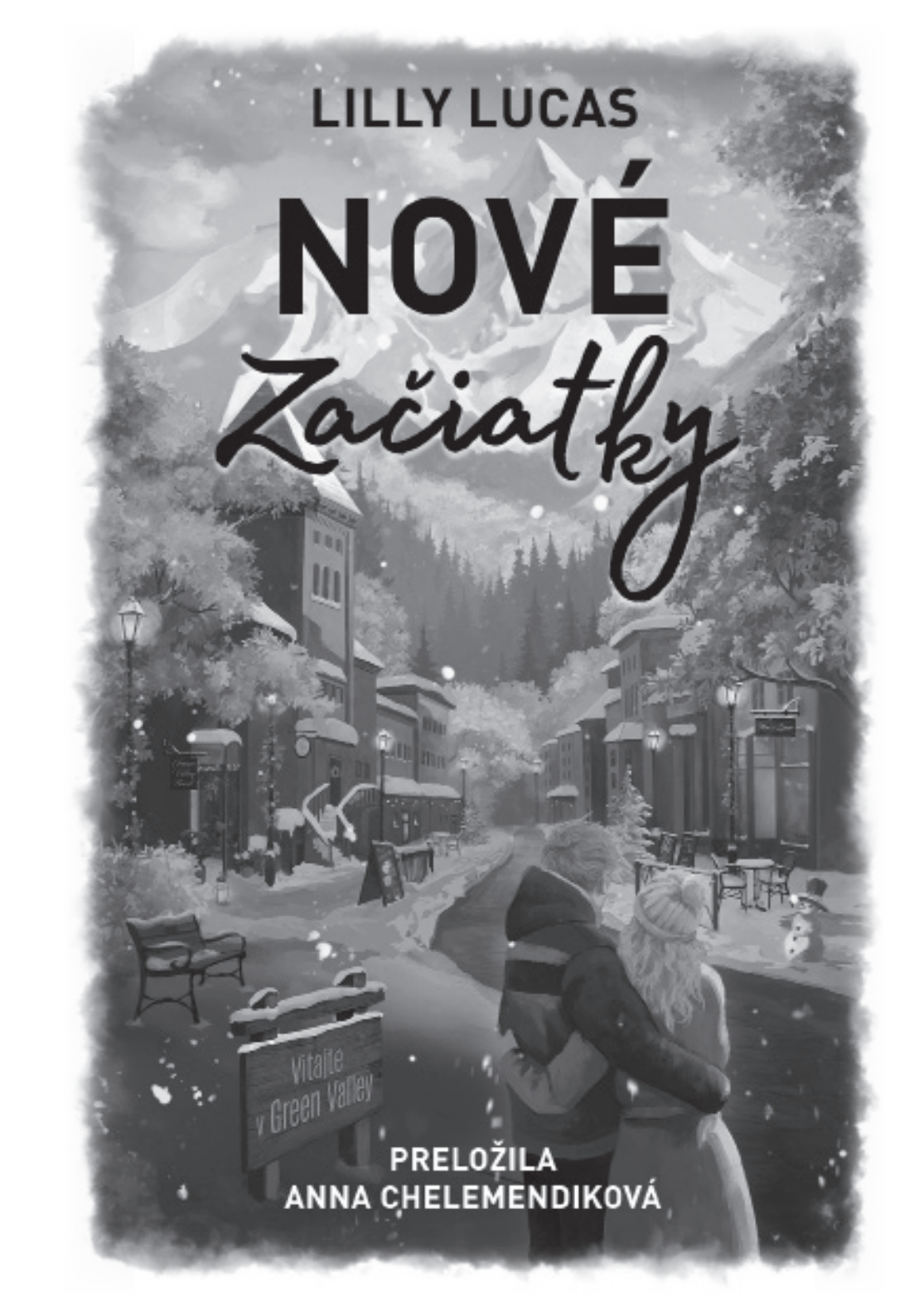
LILLY LUCAS

LILLY LUCAS

NOVÉ *Začiatky*

PRELOŽILA
ANNA CHELEMENDIKOVÁ

Lilly Lucas

NEW BEGINNINGS

Copyright © 2019 by Knaur Verlag.

An Imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

All rights reserved.

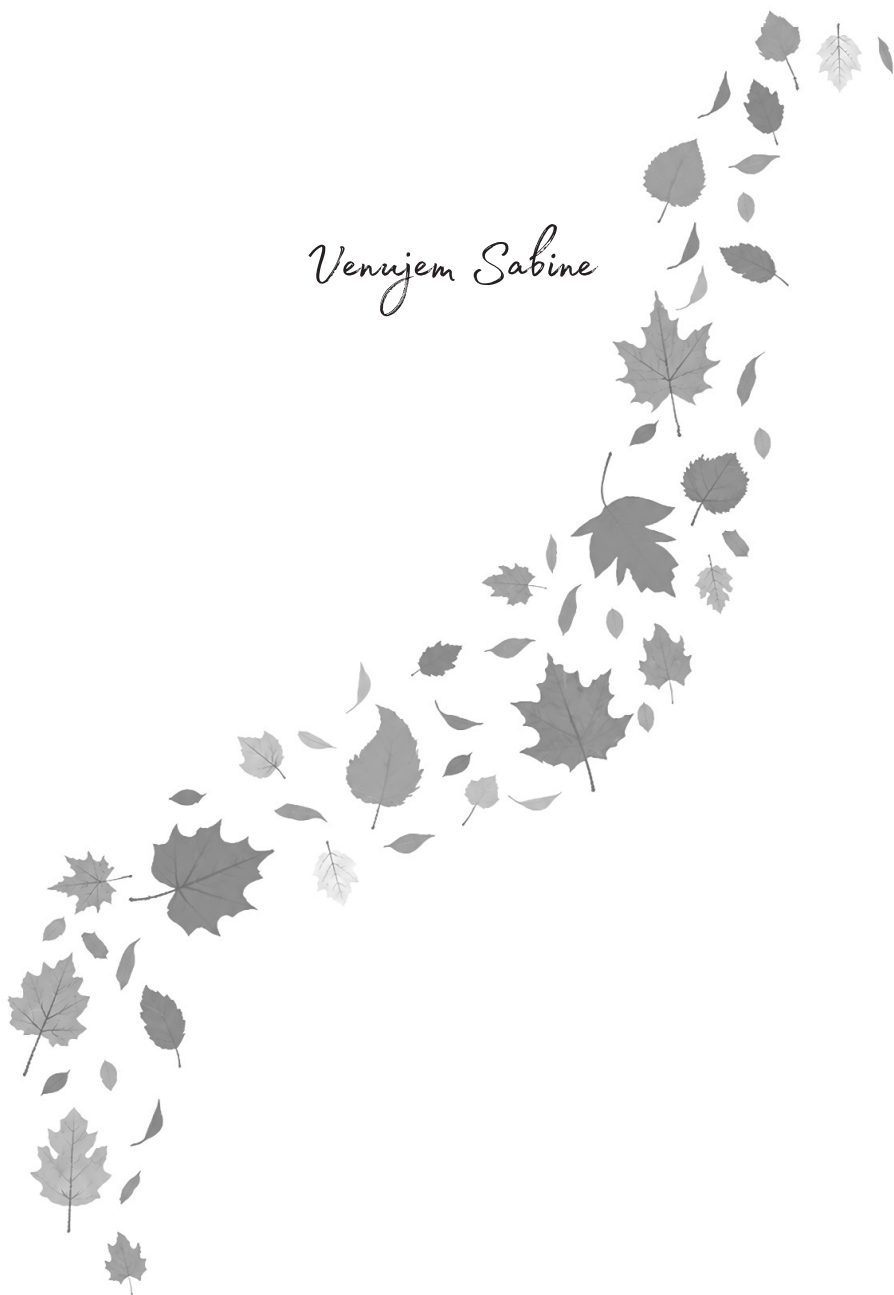
Cover and inner illustrations © Marie Beschorner

Translation © Anna Chelemendiková, 2026

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-034-2

Venujem Sabine

Zoznam skladieb

Phillip Phillips – Home

Hayden Calnin – Warm with You

Bon Iver – Blood Bank

Twins of June – Breathe On

Zach Bryan – Something in the Orange

Ryan Harris – My Mind

Phoebe Bridgers – Scott Street

Lizzy McAlpine – Ceilings

Rainbow Kitten Surprise – Black and White

Lord Huron – Meet Me in the Woods

Vance Joy – Like Gold

Hollow Coves – We Will Run

The Lumineers – Cleopatra

1. kapitola

Kvety, balóny, uvítacia tabuľka. Mala som takmer pol roka a jeden diaľkový let na to, aby som si v hlave namaľovala obrázok, ako sa začne môj nový život v USA. Na čo som však nebola pripravená, bola skutočnosť, že budem stáť celkom sama, bez kvetov, bez balónov a bez uvítacej tabuľky, v príletovej hale medzinárodného letiska v Denveri a budem viesť zúrivý dialóg so svojím iPhonom, ktorý sa od pristátia tváril, že je mŕtvy. Takmer akoby mi chcel povedať: *Viem, mali sme si tým prejsť spolu, ale ja to jednoducho nedávam.*

Asi po stý raz som očami prebehla po rušnej príletovej hale, kde popri cestujúcich s trúbením svišťali batožinové vozíky a z reproduktorov sa ozývali cudzie hlasy, no po Jackovi, Amy a malom Liamovi nebolo ani stopy. Rodinu Cooperovcov som poznala len prostredníctvom Skype a pár fotiek, ale bola som si istá, že by som ich tváre neprehliadla. Navyše som za poslednú hodinu nevidela nikoho, kto by zjavne hľadal svoju au-pairku. Moja počiatočná

nervozita prerástla do skutočného napätia. Zabudli na mňa Cooperovci? Zabudli na deň, na ktorý som sa nedočkavo tešila už viac ako pol roka? Na deň, ktorý som si vymaľovala vo všetkých možných pestrých farbách a odtieňoch? V duchu som si vybavila naše početné telefonáty cez Skype (Jackov sympatický smiech, Amin vlúdny hlas a Liamove rozkošné okrúhle očka) a snažila sa zahnať ten nepríjemný pocit v žalúdku.

Od začiatku sme si sadli, a dokonca som sa už aj preniesla cez to, že Colorado nie je Kalifornia. Lebo, pravdupovediac, svoj rok ako au-pairka som si predstavovala v americkej metropole, obklopená mrakodrapmi, Starbucksmi a nákupnými centrami. V mojej predstave som sa dotýkala hviezd na Hollywoodskom chodníku slávy, vykúpila *Macy's* a sledovala natáčanie na Miami Beach. Keď som sa prihlásila do agentúry, mala som pred očami Ameriku zo svojich obľúbených seriálov, a tie sa neodohrávali v Green Valley v Colorade, teda v zapadákovke na konci sveta. No na pobavenie mojich rodičov môj životopis zaujal iba sedemčlennú farmársku rodinu z Oklahomy, jeden pár s trojčatami z Idaha a Cooperovcov z Colorada.

„Pri dvoch z týchto štátov som si nebol istý, či vôbec existujú,“ doberal si ma otec, kým mama neprišla na nič lepšie, než ma utešiť tým, že v Colorade sa predsa odohrával aj dej jedného slávneho televízneho seriálu.

„Vieš, že *Dynastii* natáčali ešte pred narodením našej dcéry, však?“

Otcov pobavený smiech mi stále znel v hlave, keď som napäto civela na displej žiarivo svietiacich digitálnych hodín nad predajňou *Dunkin' Donuts*. Začala som počítať. Moje lietadlo pristálo pred viac než deväťdesiatimi minútami. Výhovorky ako „príliš hustá premávka“, „nenašli sme parkovacie miesto“ alebo iba obyčajné „meškáme“ teda rozhodne neprichádzali do úvahy. Mohlo sa im pokaziť auto. Áno, možno mali Cooperovci po ceste na letisko poruchu na aute a práve sa zúfalo snažili dovolať

mi. Vybrala som iPhone z vrečka a skúsila to znova, no displej zostal čierny.

Prečo sa tá prekliata vec musela pokaziť práve teraz?!

V hlave som si prechádzala, aké mám možnosti: odletieť domov (príliš dramatické!), veriť v poruchu auta a čakať (príliš naivné!), neveriť v poruchu auta a čakať (príliš hrdé!), vydať sa do Green Valley na vlastnú päť (veľmi emancipované!). Plná odhodlania som schmatla kufor a odviekla ho k najbližšiemu informačnému pultu, za ktorým stála blondínka s úsmevom ako z reklamy na zubnú pastu; podľa menovky sa volala Christie. Opísala som teda Christie svoju dilemu a ona ma zahrnula záplavou súcitných „och“ a „no“, kým mi napokon poradila, aby som išla na Mountain Express smerom na Vail. Vysvetlila mi, že cesta trvá necelé dve hodiny a vodič ma za malé prepitné vysadí v Green Valley, teda na mieste, ktoré je *incredibly beautiful*. Za takmer štyridsať dolárov som si kúpila lístok (*incredibly beautiful* zrejme znamená aj *incredibly expensive*) a vybrala sa k zastávke.

Keď som vyšla von, ovalil ma teplý septembrový vzduch. Muselo byť minimálne dvadsať stupňov a v zateplených čižmách typu *ugg* a červenej páperovej bunde s kožušinovým golierom, ktorú som si kúpila špeciálne do hôr, mi bolo veľmi teplo. Lenže v Skalnatých horách je predsa chladnejšie než tu v Denveri; v tomto období tam môže dokonca aj snežiť.

Hory a sneh, povzdychla som si v duchu. Stále som nemohla uveriť, že som akurát *ja* skončila práve tu. Ja, mestské dievča, ktoré nevie zaspáť, keď za oknom nehrkocú vlaky. Ja, ktorá nastúpim do električky, aby som nemusela prejsť dvesto metrov, a na rýchlej voľbe v mobile mám taxík. Ja, ktorú oveľa viac nadchne blikajúca mestská panoráma s mrakodrapmi než zasnežená horská krajina. Mohla som len dúfať, že to pre mňa napokon nebude obrovské sklamanie.

2. kapitola

Po tom, čo som takmer celú cestu prespala, som vystúpila z kyvadlového autobusu trochu dolámaná. Autobus mal zvonku potlač, bol polepený pocukrovanými horami, ktoré mali rozhodne potenciál byť pekným šetričom obrazovky. Okrem jednej skupiny turistov z Francúzska som bola jedinou pasažierkou, a tak ma vodič, šedivý chlapík menom Ted, vysadil priamo pred domom Cooperovcov. Našťastie mi ešte včas napadlo, že názov ulice mal niečo spoločné s nejakým vtákom.

„Eagle Road,“ vyšlo z Teda takmer znudene. So svojou bejzbalovou šiltovkou a teniskami značky Nike presne zapadal do rozšírenej predstavy typického Američana.

A tak som teraz stála na Eagle Road pred obrovským osamotným domom, ktorý vyzeral presne ako na fotkách, ktoré mi Jack a Amy Cooperovci poslali e-mailom. Dláždený chodník z prírodného kameňa viedol k dvojposchodovému drevenému domu so zastrešenou verandou a s dverami natretými načerveno. Tehlový

komín vypúšťal dym do bezoblačnej žiarivo modrej oblohy, ktorá sa rozprestierala nad malebnými horskými štítmi a sýtozelenými smrekmi. Neveriacky som sa pousmiala. Tento výhľad by sa hodil na pohľadnice alebo na instagramové posty, *#nofilterneeded*. Škoda len, že môj iPhone to už vzdal.

Cooper. S úľavou som zistila, že meno na zvončeku sedelo. Možno predsa len všetko dopadne dobre. S nádejou som si uhladila dlhé blond vlasy a zastrčila si ich za uši. Po tej dlhej ceste sa mi zdali neupravené a strapaté. Tmavé kruhy pod očami som si pred pristátím narýchlo prekryla korektorom, no aj tak sa to nedalo zakryť – bez problémov by ma mohli obsadiť ako komparzistku do seriálu *Živí mŕtvi*. Zhlboka som sa nadýchl a stlačila zvonček. Pulz mi vyletel do výšin. Takto som sa naposledy cítila pred pohovorom na stáž v jednom startupe v Kreuzbergu (aby som napokon sedela oproti chalanovi, ktorý bol sotva o čosi starší než ja a mal tričko s potlačou kopy vysmiatych hovienok).

Keď sa nič nepohlo, zazvonila som druhý raz a netrpezlivo načúvala. Zasa nič. Nervózne som podupkávala nohou a zaklopala na červené dvere, najprv opatrne, potom silnejšie. Ticho. Náladu som už mala pod psa. Moje znepokojenie sa v priebehu niekoľkých sekúnd zmenilo na hnev. Už takmer dvadsať hodín som bola na ceste, preletela som polovicu sveta, čakala som na letisku a dve hodiny sa viezla autobusom cez nejakú pustatinu. Bola som unavená, spoteaná a hladná. A teraz mi nikto neotvorí?! Nikto?! Rozčúlene som pritlačila ukazovák na zvonček a nechala ho zvonieť celé sekundy. Potom sa na druhej strane k dverám priblížili ťažké kroky a mne sa na okamih zastavil tep. V zámke sa otočil kľúč a dvere sa rozleteli. Prvý pohľad mi padol na mužskú hrud'. Na *nahú* mužskú hrud'. Zarázila som sa a trvalo mi pár sekúnd, kým som zdvihla zrak vyššie, na široké plecía, tmavé strnisko, zívajúce ústa až k očiam, ktoré si ma ospalo premeriavali. Vyliezol ten chlap práve z postele? O (pozrela som na hodinky) jednej popoludní? Nebol azda dnes pondelok?

„Nie. Nie. A nie,“ zabručal a chystal sa zasa zavrieť dvere.

Okamžite som strčila nohu do dverí a civela naňho. Bol približne v mojom veku, možno o pár rokov starší.

„Nie, nechcem si nič kúpiť, nie, nechcem si nič predplatiť, a nie, ani cestu na Aljašku nepoznám.“ Znova sa chystal zavrieť dvere, no bola som príliš zaskočená, aby som odtiahla nohu čo i len o centimeter. Môj nevyspatý mozog navyše iba s ťažkosťou stíhal rozumieť jeho rýchlej angličtine, ktorú na mňa vypálil.

„A... ljaška?“

„Vyzeráš, akoby si sa tam chystala,“ poznamenal posmešne, kým mu oči prebehli od mojich čižiem cez páperovú bundu až po kožušinový golier. Do líc mi vystrelilo teplo, keď som si uvedomila, že si zo mňa uťahuje. Dobré, naozaj som vyzerala trochu smiešne, keď berieme do úvahy, že aj tu v Skalnatých horách bolo ešte teplé babie leto. Bundu som si cez seba prehodila len narýchlo, keď som vystúpila z autobusu. A teraz mi tá bunda a tento polonahý chlap predou mnou spôsobili návaly potu. S dlhým zívaním sa ponatáhoval a ja som na sekundu či dve nevedela, kam sa mám pozeráť. V mojom zornom poli bolo jednoducho priveľa nahej pokožky. Priveľa hrude, priveľa brucha, priveľa bedrových kostí, priveľa... *Stop!* napomenula som sa v duchu. Prišla som za Jackom a Amy Coope-rovcami. Za milým manželským párom po tridsiatke a ich päťročným synom. Precenil azda vodič Ted svoje skautské schopnosti? Vysadil ma na Eagle Road a ja som mala byť na Falcon Street? Alebo na Hawk Road?

„Zdá sa mi, že som tu zle.“

„Hej, aj ja si to vravím každé ráno,“ zamrmlal a prešiel si rukou po strnisku na brade, ktoré si podľa mňa pýtalo súrne oholiť. Ležérne sa oprel bokom o zárubňu a prekrížil si ruky na hrudi, akoby zabudol (alebo mu bolo úplne jedno), že má na sebe iba tepláky. Hoci na druhej strane... s takýmto telom to človeku asi aj môže byť jedno. Pevné, vyšportované a...

„Nechceš ešte vytiahnuť foťák? Spraviť si selfie?“ vytrhol ma z tranzu.

Pristihnutá som odvrátila zrak a pocítila som, ako mi začínajú horieť líca.

„Ja... prepáč. Vlastne... hľadám Jacka a Amy Cooperovcov.“

Prečo bola moja angličtina zrazu taká kostrbatá? Nervózne som sa pozrela na menovku pri zvončeku, akoby som sa chcela presvedčiť, že tam ešte stále je – alebo že tam vôbec *niekedy* bola.

„Cooperovci? Tí sa odsťahovali už pred rokmi.“

Zostala som stáť s otvorenými ústami.

„Čože?!“

Zem podo mnou sa akoby rozhojdala. Na okamih ma naplo, akoby som mala každú chvíľu vracať. A vtedy sa začal smiať. Hlboký, hrdelný smiech. Výraz jeho tváre ma podráždil. Ešte pred chvíľou vyzeral, akoby zhltol citrón.

„Bol to vtip. Čo potrebuješ od Cooperovcov?“

V hlave mi praskla poistka.

„To *nebolo* vtipné,“ osopila som sa naňho.

Jeho smiech bol teraz ešte bezočivejší a rozduchával oheň v mojom vnútri. „Ale bolo. Mala si sa vidieť.“ Bez okolkov si ma premeral. „Takže, kto si a čo potrebuješ od Cooperovcov?“

„Som Lena... Lena.“

Lena Lena. Prečo som svoje meno povedala najprv po nemecky a potom ešte raz s anglickým prízvukom, to som si nevedela vysvetliť, rovnako ako celú túto absurdnú situáciu. Kto bol vlastne tento mladík, ktorý si zo mňa utáhoval? Monotónne vibrovanie telefónu ma prinútilo spozornieť. Nemohol to byť môj mobil. Ten ležal stále v mojom ruksaku bez známok života. Ruka mladého muža skĺzla do vrečka jeho vyťahovaných teplákov a vytiahla z neho iPhone, rovnaký model ako ten môj. *To je ale náhoda!*

„Áno?“ zavrchal do telefónu a zasa sa oprel o zárubňu, ktorá ticho zavádzgala. „Lebo som zaspal.“ Zagúľal očami. „Zabudol som na to, ale aj tak si poradila.“ Preletel po mne pohľadom. „Tak nerob cirkus, Jack. Veď je tu. Hej... hej... počkaj.“

Podal mi mobil. Z úst mi vyšlo trochu rozpačité: „Haló?“

„Haló, Lena, tu je Jack. Jack Cooper.“

V hlave mi zaznelo Händelovo *Hallelujah*.

„Lena, veľmi nás mrzí, že sme ťa nemohli prísť vyzdvihnúť. Dúfam, že si dostala našu správu. Mala si vypnutý telefón a nevedeli sme sa ti dovolať.“ Znel rozrušene, ale jeho angličtina bola jasná a dobre zrozumiteľná.

„Žiaľ, nie. Môj iPhone prestal fungovať hneď po pristátí.“

„Och nie... Takže sa naozaj pokazilo všetko, čo sa poukaziť mohlo.“ V telefóne sa ozval hlboký povzdych. „Amin otec mal autonehodu. Ráno sme vyrazili do Kansasu. Preto som ti nechal odkaz v hlasovej schránke.“

Premýšľala som, ako ďaleko je Kansas od Colorada. Oba štáty ležia na stredozápade, ak ma moje vedomosti z geografie neklamú.

„Ešte čakáme na jedno vyšetrenie, ale neskoro večer by sme mali byť späť v Green Valley,“ pokračoval. „Dúfam, že sa na nás nebudete veľmi hnevať.“

Z každého jeho slova som cítila výčitky svedomia a môj hnev z posledných hodín sa trochu stiahol do úzadia.

„Nie, nie, žiadny problém,“ uistila som ho.

„Naozaj sme to mali celé naplánované inak. Amy ti včera večer upiekla brownies a Liam namaľoval uvítací plagát.“

Srdce mi poskočilo a musela som sa ovládnuť, aby som si nahlas nevydýchla od úľavy. V Cooperovcoch som sa nezmýlila a na celý tento zmätok predsa len existovalo rozumné vysvetlenie.

„Ach, Lena, ešte niečo.“ Nastala zlovestná pauza. „Viem, je toho veľa naraz, všetko ti potom pokojne vysvetlíme, ale ten mladý muž, ktorý ťa dnes *nevyzdvihol* z letiska, je Ryan. Môj mladší brat.“

Ryan. Brat. Prekvapene som zdvihla zrak a naše pohľady sa stretli. Zelené oči. Mal zelené oči. A musel byť aspoň o desať rokov mladší než Jack.

„Ryan bude u nás bývať pár... týždňov.“

Týždňov. Prehltna som a úsmev mi zamrzol na tvári.

„Naozaj... to tak nemalo byť. No nemusíš sa báť, pre teba sa tým

nezmení vôbec nič. Máme v dome dosť miesta a ty... ehm... vlastne ho ani veľmi nebudeš vídať.“ Jack znel rozpačito a ja som nedokázala zabrániť tomu, aby mi oči znovu sklízli k polonahému mladíkovi vo dverách, z ktorého som, úprimne povedané, už videla až príliš veľa.

„Dobre,“ zachrapčala som a prinútila sa do úsmevu, akoby Jack práve stál predou mnou.

„Daj mi ho ešte na chvíľu, prosím!“

Bez slova som podala Ryanovi telefón.

„Hej,“ zahundral. „Hej... hej... hej.“ Krátko po mne šibol pohľadom. „Určite *nie*.“

To *nie* povedal veľmi dôrazne a ja som sa rozhodla, že nechcem vedieť, o čom sa tí dvaja rozprávali.

„Tak zatiaľ,“ zamrmľal do telefónu. „A, Jack...“ Jeho hlas zrazu trochu zjemnel. „Pozdrav odo mňa Amy.“

Ukončil hovor, nechal iPhone sklíznúť späť do vrečka svojich teplákov a chvíľu si ma neisto premeriaval. Potom nasadil falošný úsmev.

„Tak teda, Lena Lena. Vitaj v Colorade.“